

Sygn. akt IV U 1859/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 7 listopada 2013 roku nr (...)

w sprawie T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dodatek pielęgnacyjny

1. oddala odwołanie;
2. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz radcy prawnego M. K. – Kancelaria Radcy Prawnego w T. kwotę 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej T. B. z urzędu.

Sygn. akt IV U 1859/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 sierpnia 2014 r.

Decyzją z dnia 07.11.2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 13 ust. 5 i art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił T. B. przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ ubezpieczona nie ukończyła 75 lat życia, a Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 31.10.2013 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od tej decyzji wniosła T. B., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, ponieważ istniejące schorzenia i pogarszający się stan zdrowia czynią ją osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołująca T. B., urodzona (...), ma wykształcenie wyższe i pracowała jako nauczyciel- bibliotekarz. Od 01.12.2003 r. ubezpieczona jest uprawniona do emerytury. W dniu 05.09.2013 r. wystąpiła zaś do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W orzeczeniu z dnia 09.10.2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 31.10.2013 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika. Na tej podstawie, decyzją z dnia 07.11.2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił T. B. przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ ubezpieczona nie ukończyła 75 lat życia, a komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 31.10.2013 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

U odwołującej zdiagnozowano:

- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca w wywiadzie,
- nadciśnienie tętnicze,
- astmę oskrzelową w wywiadzie,
- nadczynność tarczycy w wywiadzie,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z wielopoziomą dyskopatią,
- zaburzenia nerwicowe w wywiadzie,
- zaniki korowe mózdzku,
- przebyte złamanie kości przedramienia lewego.

Odwołująca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Ubezpieczona porusza się sprawnie, bez podparcia. Ma zachowaną sprawność kończyn, także w zakresie ruchów precyzyjnych, prawidłową zborność ruchów i zachowane odruchy głębokie. Nieznaczne ograniczenia ruchowe dłoni lewej i kręgosłupa nie zaburzają w istotnym stopniu jej ogólnej sprawności ruchowej. Ciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane farmakologicznie. Układ krążenia i oddechowy są wydolne. Opiniowana może samodzielnie poruszać się, zarówno w obrębie własnego mieszkania, jak i poza nim. Jest w stanie przygotować sobie posiłek, skompletować garderobę, zabezpieczyć potrzeby fizjologiczne i zadbać o higienę. Ogólna sprawność badanej jest dobra, co daje jej możliwość samodzielnego funkcjonowania, ewentualnie z okresową pomocą innych osób.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 06.05.2014 r.- k. 10-13,

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych kardiologa, neurologa i specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych, ponieważ opinia ta sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonej oraz bardzo szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegli legitymowali się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłych diagnoza schorzeń występujących

u wnioskodawczyni jest prawidłowa, zaś wnioski wynikające z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonego badania, co czyni opinię wewnętrzną spójną, logiczną i kompletną. Opinia w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazuje stan zdrowia odwołującej i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzygają kwestię wpływu stwierdzonych u niej schorzeń na zdolność do samodzielnej egzystencji. Z tych też powodów, Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowno- lekarskiej z dnia 06.05.2014 r.

W dniu 18.08.2014 r. pełnomocnik przedłożył co prawda zastrzeżenia ubezpieczonej do opinii sądowno - lekarskiej z dnia 06.05.2014 r. (pismo odręcznie sporządzone), jednak jest to tylko kserokopia pisma odwołującej, która nie została przez nią własnoręcznie podpisana i na piśmie tym nie podpisał się również pełnomocnik odwołującej. Nie jest to zatem pismo procesowe w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 126 § 1 k.p.c.) z uwagi na brak podpisu strony albo jej pełnomocnika. Uznać więc należało, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do wydanej w sprawie opinii. Na rozprawie w dniu 25.08.2014 r. pełnomocnik podtrzymał jedynie wniosek zawarty w sporządzonym przez siebie piśmie procesowym z dnia 07.08.2014 r. (data prezentaty: 18.08.2014 r.) o dopuszczenie w sprawie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłych sądowych.

Mając na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione, Sąd wniosek ten oddalił uznając, że nie wniosłoby to niczego nowego do postępowania, zmierzając jedynie do jego przewłoki. Wydana w sprawie opinia wyjaśnia wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się na rzeczowe, konkretne i przekonujące argumenty. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, iż w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłych jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko

w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (por. wyrok SN z dnia 06.05.2009 r.,

II CSK 642/08, Legalis, postanowienie SN z dnia 06.06.2012 r., I UK 113/12, L.).

Z uwagi na to, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione w oparciu

o wydaną opinię chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, Sąd pominął dowód z opinii biegłego pulmonologa.

Uwzględniając powyższe, na podstawie opinii biegłych kardiologa, neurologa

i specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych z dnia 06.05.2014 r., ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołująca T. B. ze względu na stan zdrowia jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i na jaki okres oraz kiedy powstała u niej niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Stosownie do brzmienia art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodatek pielęgnacyjny przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- jest uprawniony do emerytury lub renty,

- został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub ukończył 75 lat życia, chyba że przebywa w domu pomocy społecznej, zakładzie opiekuńczo- leczniczym lub zakładzie pielęgnacyjno- opiekuńczym (z wyjątkiem sytuacji przebywania poza placówką przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu).

Równocześnie w myśl art. 13 ust 5 powołanej ustawy, niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii biegłych kardiologa, neurologa i specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych, odwołująca, pomimo rozpoznanych u niej schorzeń w postaci przewlekłej choroby niedokrwiennej serca w wywiadzie, nadciśnienia tętniczego, astmy oskrzelowej w wywiadzie, nadczynności tarczycy w wywiadzie, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa z wielopoziomowa dyskopatią, zaburzeń nerwicowych w wywiadzie, zaników korowych mózdzku oraz przebytego złamania kości przedramienia lewego, nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Skoro więc zaskarżona przez odwołującą decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 07.11.2013 r. była zasadna, jej odwołanie od tej decyzji należało oddalić, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia powołane wyżej przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. (punkt 1 wyroku).

Sąd przyznał od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz pełnomocnika odwołującej z urzędu (radcy prawnego) kwotę 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu- zgodnie z § 15 w związku z § 11 ust. 2 i § 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490). Kwota ta uwzględnia stawkę podatku od towarów i usług.